

уста, надъхва те съ отрова и ти ще умрешъ. Затова ще трѣбва да минешъ отдѣсно и по-надалеко. Тогазъ кучето си остава на мѣстото. Минешъ презъ още по-тѣсна дупка. Трѣбва три дни да не си ялъ, та тѣй да можешъ да минешъ презъ нея. На туй мѣсто още по-силно свѣти. Минешъ презъ още по-тѣсна дупка, и какво виждашъ! Тукъ купъ лири, тамъ меджедии, алтъни безъ чегъ, а пѣкъ рубета съ лопата да ги ринешъ. Погледнешъ на страна, и свѣтъ ти се завие. Стои една златна златниничка кола съ ритлитѣ, съ жеглитѣ, съ канатитѣ, съ всичко, всичко . . . — само впрѣгай и поемай!

— Ама чакай де, казва Тодораки. — Ти влиза ли? Видѣ ли съ очитѣ си?

— Влизахъ, ама като наближихъ кучето, замириса ми ей тѣй — като на гранива лой. Взехъ, че се върнахъ, та пратихъ Така. Следъ два три часа Таки се върна съ схванато чейне.

— Ами защо не е взелъ нищо.

— Защото е будала ядосано изрева Йорги. — Азъ защо си го налагамъ съ тоягата всѣки день? Такова говедо ако не го налагашъ, нищо не на-
правя.

— Е? Сега какво ще правите?

— Подиръ два-три дена ще се намѣримъ на Дрѣнковата воденица, та ще идемъ пакъ. Нѣма игра да си играемъ вече.

— Тю, язъкъ — обажда се, Панайотка, младата дѣдова Нойкова дъщеря — баремъ едно рубенце да ми бѣше донесълъ, бе чичо Йорге!

— За тебе друго донесохъ. Йоте, ама не знамъ ще ли го харесашъ.

Панайотка галено се промѣкна до него. Йорги